

**КРЪСТЬО СТАНИШЕВ
ПРИКАЗКА ЗА ХРАБРОТО
КОТЕНЦЕ ПЕТРОНИЙ,
НАРИЧАНО ЗА ПО-КРАТКО И
НА ГАЛЕНО ПУХЧО**

chitanka.info

Преди високите жилищни кооперации да издигнат своите сиви грамади покрай улица „Незабравка“, точно срещу гората се редяха малки къщи с червени покриви, сгъшени посред гъсто зелени дървета и бухнали цветни храсти. От просторните дворове долиташе пеенето на многогласен хор. Весело и сговорно живееха сред тези просторни дворове птици и птички, животни и животинки.

В една такава малка къща с червен покрив живееше и кучето акробат Сашко-безстрашко, преди да стане акробат и преди да заживее на балкона на седмия етаж. Голямата осемнадесететажна жилищна кооперация още не беше построена.

Срещу малката къща с червен покрив се извисяваше гордо красива триетажна къща, където пък живееше храброто котенце Пухчо.

Но малките къщи с червени покриви изчезнаха. На техните места издигнаха своите сиви грамади високите жилищни кооперации.

Сашко-безстрашко тъгуваше за двора, за простора на зеления двор, за свободата.

Пухчо също тъгуваше, а по-точно е да кажем, че тъгуваше заради своя приятел, а най-точно е да кажем, че непрекъснато размишляваше и непрекъснато се гневеше. А когато едно котенце размишлява и се гневи, това показва, че животът престава да бъде весел. А когато пък това котенце е храброто котенце Пухчо, можем да очакваме промяна на невеселия живот. Защото от размишлението се стига до действието, а след действието следва промяната! Пухчо обичаше да прави дълбокоумни заключения, докато дремеше в сумрачния хол. Дремеше и размишляваше...

„Няма ги вече малките къщи с червени покриви, няма ги вече и мишките! Има мишки само в детските книжки! Само врабчета подскочат навън! Ала нима е достойно за едно храбро котенце да преследва врабчета? При това, както е добре известно, те са полезни птички!...“

Приблизително такива мисли бръмчаха в главата на Пухчо.

Вярно, че той се сприятели със Справедливата врана Коминка, а кучето акробат Сашко-безстрашко беше най-добрият му приятел. Ала животът не беше някогашният... Нима е весело да дремеш в един голям хол или да разглеждаш книжки, където единствено можеш да зърнеш мишки?

В онази паметна вечер (защото, както е добре известно и в най-невеселия живот има една паметна вечер!), в онази — бихме могли да кажем, съдбоносна — вечер преди решението да напусне красивата триетажна къща, Пухчо се бе разположил в мекото кресло недалече от камината. И както обикновено, и той самият не знаеше за кой път, четеше „Котаракът в чизми“. В екрана на телевизора се усмихваше говорителката и говореше нещо.

Стопаните на къщата — мъжът и жената — играеха шах, навели главите си под абажура на ниско висящата лампа.

„Ето, това е истински живот, достоен за един истински котарак!“ — мислено се възхити храброто котенце Пухчо, забило нос в разтворената книга. — „Приключения, опасности, борба, свобода!... Само това има смисъл!...“ — Пухчо обичаше да прави дълбокоумни заключения.

— Само това има смисъл! — внезапно звънна гласът на стопанина на къщата.

Пухчо се стресна, защото чу изговорена своята мисъл. Стопанинът на къщата престана да играе шах, размаха ръка покрай ниско висящата лампа и продължи:

— Утре отивам на риба! Само това има смисъл!...

— Защо разваляш играта? — сърдито каза жената.

— Утре отивам на риба! — повтори той.

— Нямаш въдица и кошче! Толкова години не си ходил и изведнъж: „Отивам на риба!“ — засмя се тя.

— Горе на тавана, на най-горната полица дреме старата ми въдица и кошчето. Все още вършат работа. Стига са бездействали като мене!

— Нека продължим играта! — помоли го жената.

„Драги зрители, пожелаваме ви лека нощ!“ — обади се любезната говорителка от екрана на телевизора.

— Време е за сън! — каза стопанинът на къщата. — Утре рано-рано отивам на риба!...

Той стана и щракна копчето на телевизора. Жена му също стана и угаси ниско висящата лампа.

Пухчо престана да чете „Котаракът в чизми“.

След като стопаните на къщата минаха в другата стая, в просторния хол притъмня. Време беше за сън, но Пухчо нямаше

никакво намерение да спи.

„От размишлението се стига до действието, а след действието следва промяната!“ — храброто котенце обичаше да прави дълбокоумни заключения.

И сега, останало само в тъмния хол, реши да действа. В главата му внезапно бръмна и една дълбокоумна мисъл.

По вътрешната стълба мина на горния тавански етаж. Само след няколко мига щракна електрическият ключ. Замъждя пращната лампа. Само за миг се огледа, и мигновено откри въдицата и кошчето, които дремеха тъкмо на най-горната полица. До кошчето дремеха два черни гумени ботуша. Пухчо свали и тях, набързо ги обу, но за жалост ботушите се оказаха преголеми за неговите малки крачета. След още няколко мига оглеждане погледът му се закова на онова, което му беше необходимо. На най-ниската полица дремеха чифт червени детски ботушки.

Пухчо ги грабна и нетърпеливо ги обу. Бяха му по мярка. После вдигна на рамо въдицата, праметна на гърба си кошчето и направи няколко крачки.

„Сега съм като Котарака в чизми! — помисли си. — Приключения, опасности, борба, свобода!...“ — Пухчо обичаше да прави дълбокоумни заключения.

Помарширува напред-назад из таванското помещение, сне от рамо въдицата и кошчето и ги постави до вратата. Свали от най-ниската полица и стария пращен будилник и го нави, за да звъни в четири часа сутринта. Време беше за сън. Храброто котенце искаше да стане преди стопанина на къщата и с първия автобус да отпътува към Голямото езеро.

Будилникът затиктака, Пухчо се унесе в сън и вече се виждаше на брега на езерото, с въдица в ръка, виждаше свободата...

Там го откри на следващата сутрин Сашко-безстрашко.

Кучето акробат пристигна с мотопед. Освен Пухчо покрай езерото клечаха и други рибари, които навярно също искаха да бъдат свободни.

Слънцето беше вече нагорещило небето, защото на главата на храброто котенце белееше шапка от вестник.

— Здравей! Едва те намерих! Добре че видях на покрива зеленото знаменце на надеждата! — извика Сашко-безстрашко.

— Шъът, тихо! Ще изплашиш рибата! — отвърна с тих глас Пухчо.

— Какъв приятел! Тръгва, без да ме предупреди! — не обърна внимание на предупреждението Сашко-безстрашко.

— Нямах време! Трябваше да се действа бързо! — заоправдава се храброто котенце. — Нали видя зеленото знаменце?

— Ако се беше посъветвал предварително с мене, щяхме да предприемем нещо по-друго! По-умно и по-полезно!

Кучето акробат ловко положи на тревата мотопеда и застана право, с вдигната дясна лапа, сякаш се канеше да произнася реч.

Пухчо закачи въдицата така, че сама да лови риба — и това се случва понякога! — и погледна любопитно своя приятел, който му каза назидателно:

— Не четеш ли вестници? Ето, чети тук! Обявлението на последната страница! Чети, чети!

Търсят се артисти за попълване състава на Пътуващия цирк. Предпочитат се знаещи папагалски език за участие в представления за деца...

Котенцето прочете обявлението на един дъх и запита:

— Какво ме засяга това обявление?

— Не разбираш ли, непросветена главо? — чукна го по челото Сашко-безстрашко. — Ние с тебе можем да станем артисти от Пътуващия цирк! Ще играем пред деца и животът ще бъде весел и интересен! Не като сега...

— А ти знаеш ли папагалски език? — прекъсна го Пухчо. — Ти да не си папагалът Бонифаций?

— Той ми даде вестника! От днес Бонифаций е знаменит артист от знаменития Пътуващ цирк! А след няколко часа — съдбата е тъй решила! — ще бъдем и ние с тебе!

— Няма да ни приемат! — недоверчиво въздъхна храброто котенце. — Не знаем папагалски език!

— Ще го научим! За храбрите и решителните няма нищо невъзможно! Бонифаций ще ни помогне! Да вървим! Да вървим! —

Сашко-безстрашко скочи пъргаво към мотопеда и за миг го изправи на гумите.

— От размишлението се стига до действието, а след действието следва промяната! — Този път Пухчо изговори на висок глас бавно и тържествено любимото си изречение. Нали обичаше да прави дълбокоумни заключения!

Кучето акробат натисна педала на газта, моторът забръмча, храброто котенце се метна на задната седалка, изписка свирката и мотопедът се понесе по шосето покрай Голямото езеро, за да отнесе двамата приятели към свободата, за да се сбъдне дълбокоумното и любимо заключение на Пухчо: от размишлението се стига до действието, а след действието следва промяната.

Следваше щастлива промяна в техния живот.

Зеленото знаменце на надеждата се вееше.

Няколко часа след папагала Бонифаций и Сашко-безстрашко и неговият приятел Пухчо станаха знаменити артисти от знаменития Пътуващ цирк. Само че вече имаха артистични имена — наричаха се кучето акробат Александър и храброто котенце Петроний.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.